

Sygn. akt II AKz 323/15

POSTANOWIENIE

Dnia 24 września 2015 roku

Sąd Apelacyjny w Krakowie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Tomasz Szymański
Protokolant:	sekr. sądowy Natasza Żak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Janusza Kowalskiego

po rozpoznaniu w sprawie

M. K. (1)

podejrzanego z art. 258 § 1 k.k. i inne

zażalenia wniesionego przez obrońcę podejrzanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w K.

z dnia 22 lipca 2015 roku, sygn. (...)

o przedłużeniu tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n a w i a

uznać, że przedłużenie stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania było legalne i zasadne w okresie, w jakim środek ten był wobec podejrzanego stosowany, czyli od dnia 28 lipca 2015 roku do dnia 6 sierpnia 2015 roku.

UZASADNIENIE

M. K. (1) jest podejrzany o popełnienie czynu, który Prokurator zakwalifikował jako wypełniający znamiona z art. 258 § 1 i 3 k.k. oraz dziewiętnastu czynów, które Prokurator zakwalifikował jako wypełniające znamiona z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Postanowieniem z dnia 22 lipca 2015 roku, sygn. (...)na wniosek Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w K.Sąd Okręgowy w K.na podstawie art. 263 § 2 k.p.k. w zw. z art. 249 § 1 k.p.k. w zw. z art. 258 § 1 pkt 1 i 2 i § 2 k.p.k. orzekł o przedłużeniu zastosowanego wobec podejrzanego M. K. (1)s. J.i M.zd. P.ur. (...)w K.– postanowieniem Sądu Rejonowego (...)w K., Wydział (...)z dnia 29 stycznia 2015 roku, sygn. akt (...)– środka zapobiegawczego w postaci aresztu tymczasowego na dalszy czas oznaczony to jest od dnia 28 lipca 2015 roku do dnia 28 października 2015 roku do godziny 6:03.

Po raz pierwszy środek ten został zastosowany wobec podejrzanego postanowieniem Sądu Rejonowego (...)w K., Wydział (...)z dnia 29 stycznia 2015 roku, sygn. akt (...) (k. 58-64 t. XVI) do dnia 28 kwietnia 2015 roku, a następnie

przedłużony postanowieniem Sądu Okręgowego w K.Wydział (...)z dnia 23 kwietnia 2015 roku, sygn. akt(...)do dnia 28 lipca 2015 roku (k. 112-124/t. XVI). Podstawą zastosowania tego środka zapobiegawczego, a następnie jego przedłużenia była obawa, iż podejrzany przebywając na wolności może utrudniać postępowanie karne ukrywając się przed wymiarem sprawiedliwości, a także poprzez matactwo. Ponadto u podstaw zastosowania tego środka zapobiegawczego leży przewidywanie ewentualności wymierzenia podejrzanemu surowej kary.

Na postanowienie o dalszym stosowaniu środka zapobiegawczego obrońca oskarżonego wniósł zażalenie zaskarżając je w całości. W zażaleniu zarzucono mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia obrazę przepisów postępowania, a to:

1. art. 7 k.p.k., art. 249 § 1 k.p.k. poprzez dowolne, sprzeczne z zasadami logiki oraz prawidłowego rozumowania uznanie, iż dotychczas zgromadzony w sprawie materiał dowodowy obciążający podejrzanego M. K. (1) uprawnia do stwierdzenia, że zachodzi duże prawdopodobieństwo popełnienia przez oskarżonego zarzuconych mu przestępstw, określonych w art. 258 § 1 i 3 k.k. oraz w 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., podczas gdy prawidłowa, wnikliwa ocena dowodów zebranych w sprawie czyni powyższe stwierdzenie wysoce wątpliwym, w szczególności mając na względzie zeznania złożone przez świadków, a także innych podejrzanych w niniejszej sprawie;

2. art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez przyjęcie, że przesłanką do stosowania względem podejrzanego najsurowszego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania jest uzasadniona obawa, że oskarżony będzie nakłaniał do składania fałszywych zeznań lub wyjaśnień albo w inny bezprawny sposób utrudniał postępowanie karne, podczas gdy na obecnym etapie postępowania, uwzględniając całokształt okoliczności sprawy, w szczególności zaawansowany stan postępowania dowodowego, powyższe stwierdzenie jest nie do przyjęcia, albowiem nie znajduje już ono odzwierciedlenia w realiach niniejszej sprawy, albowiem inni podejrzani w niniejszej sprawie złożyli już wyjaśnienia, zeznania złożyli także kluczowi świadkowie, a termin zakończenia śledztwa przewidziany jest na 30 września 2015 roku;

3. art. 258 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez nieuzasadnione przyjęcie, iż nie przebywanie podejrzanego pod adresem zameldowania jest równoznaczne z faktem zaistnienia przesłanki szczególnej w postaci obawy ucieczki lub ukrywania się podejrzanego;

4. art. 258 § 2 k.p.k. poprzez przyjęcie, że potrzeba stosowania względem oskarżonego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania w celu zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania uzasadniona jest grożącą podejrzanemu surową karą, podczas gdy stwierdzenie to opiera się wyłącznie na ocenie samego tylko abstrakcyjnego zagrożenia karą za czyn zarzucany podejrzanemu, z pominięciem zebranego w sprawie materiału dowodowego, jak również okoliczności mających istotny wpływ na uznanie istnienia przesłanki określonej w tym przepisie;

5. art. 257 § 1 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie, podczas gdy na obecnym etapie postępowania, uwzględniając dotychczasowy już stan postępowania dowodowego, w tym czas jego trwania, stosowanie względem podejrzanego najsurowszego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania jest nieuzasadnione, albowiem całkowicie wystarczające dla zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania byłoby zastosowanie nieizolacyjnych środków zapobiegawczych w tym poręczenia majątkowego w kwocie 30.000,00 złotych.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca podejrzanego wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości;

ewentualnie

2. zmianę zaskarżonego postanowienia w całości poprzez uchylenie stosowania wobec podejrzanego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania i zastosowanie w to miejsce nieizolacyjnych środków zapobiegawczych w postaci:

- poręczenia majątkowego w wysokości 30.000,00 złotych;
- dozoru Policji stosowanego dwa razy w tygodniu;
- zakazu opuszczania kraju.

W dniu 6 sierpnia 2015 roku Prokurator Prokuratury Apelacyjnej w K. wydał postanowienie, w którym:

I. uchylił zastosowany w stosunku do podejrzanego M. postanowieniem Sądu Rejonowego (...)w K. Wydział (...)z dnia 29 stycznia 2015 roku, sygn. akt (...)środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania na okres 3 miesięcy w okresie id dnia 28 stycznia 2015 roku do dnia 28 kwietnia 2015 roku, który to środek był następnie przedłużany postanowieniem Sądu Okręgowego w K. Wydział (...)z dnia 23 kwietnia 2015 roku, sygn. akt (...)na okres dalszych 3 miesięcy, tj. do dnia 28 lipca 2015 roku oraz postanowieniem Sądu Okręgowego w K. Wydział (...)z dnia 22 lipca 2015 roku, sygn. akt (...) na okres dalszych 3 miesięcy, tj. do dnia 28 października 2015 roku;

II. w miejsce uchylonego środka zastosował w stosunku do M. K. (1)s. J.i M.z d. P.ur. (...)w K., PESEL (...), zameldowanego K., ul. B.(...) podejrzanego o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. i inne środki zapobiegawcze w postaci:

1. poręczenia majątkowego w kwocie 70.000 złotych, które należy wpłacić w terminie do dnia 13 sierpnia 2015 roku na konto poręczeń i zabezpieczeń Prokuratury Apelacyjnej w K.;
2. dozoru Policji – zobowiązując M. K. (1) do stawiennictwa dwa razy w tygodniu w Komisariacie Policji w K.,
3. zakazu opuszczania kraju połączonego z zatrzymaniem paszportu, zobowiązując przy tym podejrzanego M. K. (1) do osobistego dostarczenia paszportu do Prokuratury Apelacyjnej w K. do dnia 13 sierpnia 2015 roku.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności wskazać należy, że pomimo uchylenia w dniu 6 sierpnia 2015 roku stosowania tymczasowego aresztowania wobec podejrzanego, przedmiot zaskarżenia nie przestał istnieć, a tworzy go zaskarżone postanowienie o przedłużeniu tymczasowego aresztowania i jest nim legalność i zasadność stosowania wobec podejrzanego tymczasowego aresztowania od dnia 28 lipca 2015 roku do dnia 6 sierpnia 2015 roku. Mając na uwadze funkcję, jaką pełni kontrola orzeczeń w postępowaniu karnym, a jest nią kontrola trafności zaskarżonego orzeczenia, tak pod względem faktycznym, jak i prawnym, Sąd Apelacyjny w niniejszym składzie stoi na stanowisku, że uchylenie tymczasowego aresztowania, określonego w zaskarżonym postanowieniu, nie stanowi podstawy do pozostawienia bez rozpoznania zażalenia złożonego na to postanowienie w całości, a tylko w zakresie, w jakim dotyczy ono okresu, w którym środek ten nie jest już wobec podejrzanego stosowany. W takim bowiem wypadku przedmiotem kontroli odwoławczej jest zasadność i legalność zastosowanego (przedłużonego) tymczasowego aresztowania w okresie, w którym środek ten był stosowany (odmiennie Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 27 lutego 2007 roku, I KZP 37/06, OSNKW 2007/3/22, również odmiennie Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w postanowieniu z dnia 5 stycznia 2012 roku, II AKz 1/12, LEX nr 1108800).

Przechodząc już do merytorycznej oceny poszczególnych postawionych w zażaleniu zarzutów podnieść należy, że wbrew pierwszemu z nich w niniejszej sprawie spełniona została ogólna przesłanka stosowania tymczasowego aresztowania wyrażona w art. 249 § 1 k.p.k. Sąd Apelacyjny mając na uwadze argumenty podniesione na poparcie wskazanego zarzutu z dużą ostrożnością ocenił wyjaśnienia współpodejrzanych. Mając ich treść na uwadze, w tym przede wszystkim wyjaśnienia współpodejrzanych G. P.(t. VI k. 1002-1012; t. X k. 1601- 1609; t. XV k. 2693-2696) oraz S. M.(t. VII k. 1088-1093) a także pozostałych podejrzanych, co do których zachodzi wysokie prawdopodobieństwo tego, że byli uczestnikami tylko poszczególnych zdarzeń będących przedmiotem zarzutów wobec podejrzanego M. K. (1), a których wyjaśnienia zostały utrwalone na kartach: t. IV k. 621-629, t. V k. 715 – 724, 785 – 792, 795 – 801; t. VI k. 937-944, 958-960; t. VII k. 1130-1137; t. IX k. 1460-1465; t. XII k. 1966-1973, 1991-1997; t. XIV k. 2430-2433, 2464-2469; t. XV k. 2624-2630) a także na podstawie korelującej z opisami tych zdarzeń treści

dokumentacji szkodowej (t. I k. 45-74; t. IV k. 565, 567, 568-616; t. X k. 1620, 1621, 1622, 1623, 1624, 1625, 1626 – płyty CD) przyjęć należało, że prawdopodobieństwo popełnienia przez podejrzanego zarzucanych mu czynów zabronionych jawi się jako wysokie. Stan sprawy odpowiada zatem przesłance ogólnej z art. 249 § 1 k.p.k., który in fine wymaga, by zebrane w sprawie dowody wskazywały „na duże prawdopodobieństwo, że oskarżony popełnił przestępstwo”. Sąd Apelacyjny podziela stanowisko, iż muszą to być takie dane, które stwarzają stan uprawdopodobnienia zbliżony do pewności odnośnie do sprawstwa i winy danej osoby (por. także T. Grzegorzczak, Komentarz do art. 249 k.p.k., LEX). Zwrócić należy jednakże uwagę, że przy stosowaniu środka zapobiegawczego nie chodzi jednak o merytoryczną ocenę poszczególnych zgromadzonych w sprawie dowodów, ale jedynie o rozważenie, czy dowody te, w pośrednim zetknięciu się z nimi, bo przecież w niniejszej sprawie Sąd Apelacyjny nie przeprowadził ich bezpośrednio, stwarzają stan prawdopodobieństwa wystarczający do uzasadnienia ogólnej przesłanki tymczasowego aresztowania. W postępowaniu w przedmiocie tymczasowego aresztowania sąd nie czyni ustaleń, czy podejrzany dopuścił się zarzucanego mu czynu. Nie bada również, czy w sprawie istnieją dowody pozwalające na przypisanie sprawy odpowiedzialności. Wymagane jest tu jedynie ustalenie prawdopodobieństwa popełnienia przez sprawcę zarzucanego mu czynu (por. także T. G., j.w., LEX oraz powoływane tam orzecznictwo zapadłe pod rządami poprzednio obowiązującego Kodeksu postępowania karnego, zachowujące aktualność na gruncie obecnego stanu prawnego, a w szczególności postanowienia Sądu Najwyższego: z 14 maja 1974 roku, sygn. II KZ 104/74, OSNKW 1974, nr 9, poz. 175; z 9 czerwca 1999 roku, sygn. V KZ 21/99, LEX nr 63344; z 3 września 1999 roku, sygn. II KZ 81/99, LEX nr 63517; z 7 września 1999 roku, sygn. III KZ 129/99, LEX nr 578195; z 8 października 1999 roku, sygn. II KZ 94/99, LEX nr 63543; z 19 października 1999 roku, sygn. III KZ 141/99, LEX nr 63673).

Bez szerszego omawiania przytoczonych powyżej dowodów wskazać należy, że wynika z nich duże prawdopodobieństwo, że podejrzany brał udział w grupie przestępczej i należał do jej kierownictwa, choć nie miało ono charakteru ściśle sformalizowanego. Nie wyklucza to jednak uznania, że wskazane dowody z wysokim prawdopodobieństwem przemawiają za tym, iż grupa ta miała charakter zorganizowany. Wystarczy bowiem, że posiadała trwałą strukturę włączającą się w stałym gronie uczestników koordynujących jej działalność według ustalonych reguł (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 19 marca 2015 roku, II AKA 28/15, LEX nr 1663035). Przy czym zaznaczyć należy, że zorganizowana grupa to coś znacznie więcej niż współsprawstwo czy luźna grupa osób zamierzających popełnić przestępstwo. W pojęciu zorganizowania tkwią warunki przedstawionej rzeczywistej struktury organizacyjnej (choćby z niskim stopniem zorganizowania), jakaś trwałość, jakieś więzy organizacyjne w ramach wspólnego porozumienia, planowanie przestępstw, akceptacja celów, trwałość zaspokojenia potrzeb grupy, werbowanie pomocników do popełnienia przestępstw, wyszukiwanie miejsc do organizowania fikcyjnych kolizji, odbieranie wypłacanych odszkodowań i ich redystrybucja w postaci wynagrodzeń należnych poszczególnym członkom grupy, podział ról, skoordynowały sposób działania, powiązania socjologiczno-psychologiczne między członkami (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 10 lutego 2015 roku, II AKA 266/14, LEX nr 1651803; wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 5 lutego 2015 roku, II AKA 2/15, LEX nr 1659163, wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 2 grudnia 2014 roku, II AKA 213/14, LEX nr 1649263).

W tym kontekście wskazać należy, że Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko Sądu Okręgowego co do tego, że na moment orzeczenia o przedłużeniu stosowania środka zapobiegawczego, zastosowanie najdotkliwszego ze środków w postaci tymczasowego aresztowania było celowe i zasadne, gdyż tylko ten środek ze względu na jego izolacyjną funkcję mógł w prawidłowy sposób zabezpieczyć postępowanie. Zarzut naruszenia art. 257 § 1 k.p.k. należało uznać za niezasadny. Nie bez znaczenia pozostaje okoliczność, że podejrzanemu postawiono m. in. zarzut wspólnie i w porozumieniu z G. P., S. C. i M. K. (2) założenia i kierowania zorganizowaną grupą przestępczą, który to zarzut oceniony przez pryzmat przesłanki z art. 249 § 1 k.p.k. dawał pełne postawy do przyjęcia, że zachodziło wysokie prawdopodobieństwo, iż podejrzany przebywając na wolności miałby możliwość swobodnego kontaktowania się z osobami uczestniczącymi w przestępczym procederze, także z tymi, które do tej pory nie zostały ustalone i zatrzymane. W perspektywie art. 258 § 4 k.p.k. wskazać należy, że wysoki stopień prawdopodobieństwa podejmowania przez podejrzanego bezprawnych działań mogących znacznie utrudnić tok postępowania miał swe źródło także w przeprowadzonych w sprawie dowodach, z których treści wynika, że pomiędzy poszczególnymi członkami grupy a osobami biorącymi udział w zdarzeniach będących przedmiotem zarzutu wobec podejrzanego dochodziło wielokrotnie

do spotkań, które miały miejsce także po tych zdarzeniach. W tym kontekście uznać należało, że Sąd I instancji w pełni zasadnie przyjął, że niezastosowanie wobec podejrzanego środka o charakterze izolacyjnym umożliwiłoby mu przyjmowanie korzystnej dla siebie linii obrony, poprzez wpływ na wypowiedzi procesowe osób składających depozycje w sprawie. Podzielić należało zapatrywanie Sądu Okręgowego, iż w przypadku M. K. (1) podejrzanego m. in. o stworzenie grupy przestępczej, obawa matactwa z jego strony nabierała szczególnie realnych kształtów z racji jego funkcji i podporządkowania w ramach wewnętrznej struktury organizacyjnej takiej grupy jej członków, a tym samym możliwość sterowania nimi w sposób dowolny i nieograniczony.

Dla powyższej oceny pozostaje bez wpływu autonomiczna i niezależna od orzeczenia Sądu I instancji decyzja Prokuratora z dnia 6 sierpnia 2015 roku o uchyleniu wobec podejrzanego tymczasowego aresztowania i zastosowaniu nieizolacyjnych środków zapobiegawczych. Wskazać w tym miejscu należy, że obrońca na posiedzeniu w dniu wydania zaskarżonego postanowienia oraz w zażaleniu wniósł o zastosowanie poręczenia w kwocie 30.000,00 złotych zaś we wniosku z dnia 4 sierpnia 2015 roku, do którego przychylił się Prokurator, w kwocie 70.000,00 złotych. Nie oceniając decyzji Prokuratora, gdyż to nie ta decyzja jest w niniejszej sprawie przedmiotem zaskarżenia, wskazać należy, że na etapie wydawania postanowienia w dniu 22 lipca 2015 roku Sąd Okręgowy miał pełne prawo przyjąć, że poprzestanie w niniejszej sprawie na nieizolacyjnym środku zapobiegawczym, co zostało już wcześniej zaznaczone, nie było możliwe ze względu na to, że podstawę tymczasowego aresztowania w niniejszej sprawie uzasadniał wzgląd na obawę matactwa. Wyłącznie zatem izolacyjny środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania, z którym wiążą się rygory co do porozumiewania się, na ówczesnym etapie postępowania był w stanie spełnić funkcję, ze względu na którą zdecydowano o zastosowaniu środka zapobiegawczego w niniejszej sprawie.

Analiza treści kolejnych zarzutów, których ze względu na funkcjonalne powiązanie art. 258 § 1 i 2 k.p.k. nie sposób rozpoznać z osobna pozwoliła przyjąć, że zarzuty naruszenia art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k., art. 258 § 1 pkt 1 k.p.k. oraz art. 258 § 2 k.p.k., w których skarżący kwestionuje aktualność szczególnych przesłanek tymczasowego aresztowania – są nietrafne.

Podnieść należy, że Sąd Apelacyjny w tym składzie stoi na stanowisku, że groźba surowej kary wskazana w art. 258 § 2 k.p.k. w brzmieniu obowiązującym po 1 lipca 2015 roku stanowi samodzielną podstawę szczególną tymczasowego aresztowania, albowiem zgodnie z treścią rzezonego przepisu obawy utrudniania prawidłowego toku postępowania, o których mowa w § 1, uzasadniające stosowanie środka zapobiegawczego, mogą wynikać właśnie z surowości grożącej podejrzanemu kary. Niezależnie od tego Sąd Okręgowy wykazał, że rzeczywiście istnieje obawa matactwa, a więc obawa utrudniania postępowania o jakiej mowa w art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. Jeśli przyjąć, że wysoko prawdopodobne jest, iż podejrzany pełnił w zorganizowanej grupie przestępczej funkcje, takie jak to zostało opisane w zarzucie, to równie prawdopodobne staje się to, że byłby on w stanie wpłynąć na podejrzanych, którzy już złożyli obciążające go wyjaśnienia, w taki sposób, aby te wyjaśnienia zmienili. W zakresie zaś art. 258 § 1 pkt 1 k.p.k. wskazać należy, że zasygnalizowane przez Sąd Okręgowy okoliczności, w tym nieprzebywanie przez podejrzanego pod wskazanym adresem same w sobie nie uprawdopodobniałyby przesłanki w postaci obawy ukrywania się ale w kontekście przesłanki z art. 258 § 2 k.p.k. w postaci groźby orzeczenia wobec podejrzanego surowej kary, okoliczności te dawały asumpt do twierdzenia, że podejrzany chcąc uniknąć odpowiedzialności karnej może przebywać pod adresem nieznanym organom ścigania. W tej perspektywie zaznaczyć należy, że zgodnie z art. 258 § 2 k.p.k. w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015 roku, Sąd Apelacyjny stwierdza, że podziela stanowisko Sądu I instancji w kwestii zasadności obawy, że podejrzany w wypadku odstąpienia od stosowania tymczasowego aresztowania albo zamiany tego środka zapobiegawczego na inny, łagodniejszego rodzaju, mógł podejmować działania zmierzające do destabilizowania toku postępowania a to ze względu na popełnienie przestępstwa we współsprawstwie i w ramach zorganizowanej grupy przestępczej. W ocenie Sądu Apelacyjnego zachodziło wystarczająco wysokie prawdopodobieństwo tego, iż podejrzany pozostając na wolności może uzgodnić wersję wydarzeń z pozostałymi podejrzanyymi a także podjąć działania mogące zmierzać do nakłonienia już przesłuchanych w sprawie osób do zmiany przez nich treści swoich depozycji. Sąd Apelacyjny stoi na stanowisku, że, gdy grozi surowa kara, to nie trzeba już nawet wykazywać i uzasadniać obawy, że oskarżony może chcieć wpłynąć w bezprawny sposób na tok postępowania dowodowego, w tym to postępowanie utrudniać, albowiem perspektywa odbycia surowej kary

zazwyczaj sama przez się stymuluje zagrożonych nią do takich, jak opisane zachowań. Mając na uwadze argumentację w tym zakresie zawartą w uzasadnieniu zażalenia wskazać należy, że w kontekście wysokiej społecznej szkodliwości zarzuconego oskarżonemu czynów oraz wysokiego prawdopodobieństwa, że jego rola zarówno w ramach grupy jak i przy popełnianiu przestępstw z art. 286 § 1 k.p.k. nie była podrzędną, przyjąć należało, że groźba surowej kary nie ma w niniejszej sprawie charakteru abstrakcyjnego ale jak najbardziej zindywidualizowany i realny.

Z urzędu zastrzec należy, że Sąd Apelacyjny nie dostrzegł w sprawie żadnych przesłanek z art. 259 § 1 k.p.k, które uzasadniałyby odstępianie od tymczasowego aresztowania podejrzanego ze względów humanitarnych.

Nawiązując w tym miejscu do wynikającego z orzecznictwa sądowego stanowiska (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 2007 roku, I KZP 37/06, OSNKW 2007/3/22, postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 5 stycznia 2012 roku, II AKz 1/12, LEX nr 1108800), że przedmiotem kontroli odwoławczej jest zasadność i legalność zastosowanego (przedłużonego) tymczasowego aresztowania, wskazać należy, że wbrew prezentowanemu w orzecznictwie stanowisku, przedmiotem zaskarżenia nie jest postanowienie o przedłużeniu stosowania tymczasowego aresztowania a samo stosowanie tegoż środka zapobiegawczego. Podkreślić przy tym należy, że rozpoznając środek zaskarżenia nie wolno tracić z pola widzenia wniosków zawartych w petitum zażalenia, z których wynika pierwotny cel tego środka odwoławczego, jakim jest uchylenie stosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego a także nie wolno zapominać o celu, jakiemu służyć ma w takiej sytuacji postępowanie odwoławcze. Nie budzi wątpliwości Sądu Apelacyjnego w niniejszym składzie, że w realiach tego postępowania niemożliwe stało się wyrzeczenie zgodne z wnioskami zawartymi w zażaleniu z tego względu, że uchylony został środek zapobiegawczy, którego stosowanie przedłużono zaskarżonym postanowieniem. Bezprzedmiotowe stało się zatem zarówno orzeczenie o uchyleniu zaskarżonego postanowienia jak i orzeczenie o jego zmianie. Akceptując pogląd, że względem postanowień, które są wydawane, gdy izolacyjny środek zapobiegawczy jest nadal stosowany, zmianie uległa treść wyrzeczenia, zastrzec należy, że nie zmienił się przedmiot postępowania odwoławczego a więc konieczność poddania weryfikacji pod kątem legalności i zasadności przesłanek stosowania tymczasowego aresztowania i to zarówno tych, których dotyczą podniesione w zażaleniu zarzuty, jak i tych, które winny zostać zweryfikowane z urzędu.

Mając to na uwadze nie wolno pominąć okoliczności uchylenia stosowania tymczasowego aresztowania, które to uchylenie stanowiło cel wniesionego środka odwoławczego a który to cel, jako już osiągnięty, nie może zostać zrealizowany w wyniku postępowania odwoławczego. Celem zatem niniejszego postępowania jest weryfikacja czy stosowanie tymczasowego aresztowania było legalne i zasadne ale tylko w zakresie, w jakim środek ten był rzeczywiście wobec podejrzanego stosowany. W pozostałym zakresie brak jest bowiem przedmiotu zaskarżenia. Niniejsze postępowanie jest co do przedmiotu analogiczne, jak to wywołane zażaleniem na zatrzymanie i tak jak w przypadku badania legalności i zasadności zatrzymania, przedmiot weryfikacji powinien stanowić odpowiednio tylko okres, w którym, w wyniku wydania zaskarżonego postanowienia, podejrzany był tymczasowo aresztowany. Przyjąć zatem należy jako regułę ogólną, że w sprawach, w których w momencie rozpoznawania zażalenia, środek zapobiegawczy, w tym w postaci tymczasowego aresztowania, nie jest już stosowany, przedmiotem zaskarżenia jest legalność i zasadność stosowanego środka, w okresie jego faktycznego stosowania.

Równocześnie nie orzekano o pozostawieniu zażalenia w pozostałym zakresie bez rozpoznania albowiem środek odwoławczy jest co do zasady niepodzielny.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny orzekł, że przedłużenie stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania było legalne i zasadne w okresie, w jakim środek ten był wobec podejrzanego stosowany, czyli od dnia 28 lipca 2015 roku do dnia 6 sierpnia 2015 roku.

W tym kontekście zaznaczyć należy, co pozostaje bez wpływu na legalność i zasadność stosowania wobec podejrzanego tymczasowego aresztowania w okresie od dnia 28 lipca 2015 roku do dnia 6 sierpnia 2015 roku, że Sąd Okręgowy wydając zaskarżone postanowienie naruszył art. 249 § 1 k.p.k. w zakresie, w jakim przedłużył stosowanie tegoż środka ponad okres trwania postępowania przygotowawczego, czyli ponad dzień 30 września 2015 roku. Z treści wskazanego przepisu wynika, że celem stosowania środków zapobiegawczych jest zabezpieczenie toku postępowania

a więc ich stosowanie możliwe jest tylko wtedy, gdy postępowanie jest w toku. Sąd analizując przesłanki zastosowania środka zapobiegawczego nie może antycypować, że postępowanie zostanie przedłużone. O tym decyduje właściwy prokurator nadrzędny nad prokuratorem prowadzącym to postępowanie. To w gestii wnioskującego o przedłużenie stosowania tymczasowego aresztowania jest wykazanie przesłanek uzasadniających taką decyzję procesową, w tym tej podstawowej, jaką jest okoliczność, że postępowanie wobec podejrzanego, mające być zabezpieczonym, będzie trwało także w okresie na jaki wnioskowano o przedłużenie tymczasowego aresztowania.

Bez wpływu na stwierdzenie legalności i zasadności stosowania wobec podejrzanego tymczasowego aresztowania w okresie od dnia 28 lipca 2015 roku do dnia 6 sierpnia 2015 roku pozostaje także to, że Sąd Okręgowy wydając zaskarżone postanowienie naruszył art. 127b k.p.k. i art. 127c k.p.k. W tym kontekście wskazać należy, że prawidłowy dalszy okres stosowania tymczasowego aresztowania w stosunku do M. K. (1), gdyby miałby on być dalej stosowany oraz gdyby okres toczącego się śledztwa został przedłużony przynajmniej o miesiąc ponad dzień 30 września 2015 roku, powinien rozpoczynać się w dniu 28 lipca 2015 roku a kończyć w dniu 25 października 2015 roku, o godzinie 06:03. Zgodnie bowiem z art. 127c k.p.k. za dzień trwania środka przymusu skutkującego pozbawieniem wolności przyjmuje się okres 24 godzin liczony od chwili rzeczywistego pozbawienia wolności. Skoro zatem okres uprzednio zastosowanego wobec podejrzanego tymczasowego aresztowania skończył się w dniu 28 lipca o godzinie 06:03, to pierwszy dzień okresu dalszego stosowania tego środka powinien rozpocząć się od dnia 28 lipca o godzinie 06:03. Zgodnie zaś z art. 127b k.p.k. jeżeli czas trwania środków przymusu jest określony w miesiącach przyjmuje się miesiąc za dni 30 a zatem przy liczeniu okresu trzech miesięcy stosowania tymczasowego aresztowania nie bierze się tego dnia trzeciego miesiąca odpowiadającego datą dniowi początku okresu a należy policzyć trzy razy po trzydzieści dni biorąc za początek tego okresu dzień, w którym nastąpił koniec okresu, na który uprzednio środek zapobiegawczy był stosowany. Mając powyższe na uwadze przyjąć należało, że Sąd Okręgowy błędnie wyliczył okres trzech miesięcy stosowania wobec podejrzanego tymczasowego aresztowania wskazując, że biegnie on od dnia 28 lipca 2015 roku do dnia 28 października 2015 roku, do godziny 06:03. Prawidłowo obliczony okres trzech miesięcy (czyli 90 dni) stosowania wobec podejrzanego tego środka zapobiegawczego jest o trzy dni krótszy i powinien wynosić od dnia 28 lipca 2015 roku do dnia 25 października 2015 roku, do godziny 06:03.

Mając na uwadze całość powyższych rozważań, orzeczono jak na wstępie.